

slag skal åbne op for sluserne og øse ud af sin visdom om byggeskader. Det er for os uforståeligt, at det ikke for længst er gjort.

Men vi savner en definition på, hvad det i øvrigt er for en viden, der skal samles op. Og hvad er det, boligministeren konkret tænker på med de mange smukke ord om øget samarbejde? Der er jo altså grænser for samarbejde og vidensudveksling. Vi taler om virksomheder, der er i indbyrdes konkurrence med hinanden, og de har næppe lyst til at forære hinanden både fif og ideer hele tiden. (*Afbrydelse fra tilhørerspladserne*).

Jeg prøver at fortsætte, hvor jeg slap. Hvad angår de femten mere eller mindre konkrete initiativer, skal jeg sige, at der er gode elementer i dem. Jeg vil imidlertid koncentrere mig om to initiativer, hvor vi fra konservativ side ser de største udfordringer og problemer.

Det første er at finde i afsnittet om bedre kvalitet. Her står at læse, at regeringen vil undersøge behovet for at etablere en generel forsikringsordning for boligbyggeri, specifikt for parcelhussektoren. Pakket ind i de bløde vendinger aner jeg konturerne af en tvungen forsikringsordning, og her vil jeg godt komme med en advarsel til boligministeren.

Hvis overvejelserne munder ud i et lovforslag om en tvungen forsikringsordning for parcelhusejerne, så behøver boligministeren ikke ulejlige sig med at komme til Det Konservative Folkeparti. Den hopper vi nemlig ikke på. En sådan tvungen ordning vil betyde, at alle de boligejere, der ikke har problemer med deres huse, vil blive tvunget til at deltage i betalingen for de få boligejere, der har problemerne.

Vi har allerede i dag et system, hvor sælger og køber af fast ejendom kan få udarbejdet tilstandsrapporter og kan tage imod tilbud om ejerskifteforsikring, og hvis en køber af en fast ejendom af den ene eller anden grund ikke ønsker at tage imod forsikringstilbudet og dermed købe sig fri for risikoen, ja, så må køberen efter vores opfattelse også selv være den, der bærer den økonomiske risiko, hvis der efterfølgende viser sig fejl og mangler. Der er ikke brug for en tvangsmæssig forsikringsordning.

Derimod kunne vi godt have sympati for en løsning, hvorved boligejerne også uden for en købssituation og helt frivilligt fik mulighed for at forsikre sig imod skader på vilkår, der ligner dem, der er gældende for de nuværende ejerskifteforsikringer. Men ud fra formuleringen i

redegørelsen kan jeg lugte et element af tvang, og den er vi ikke med på.

Det andet såkaldte initiativ er spørgsmålet om sæsonudjævningsinitiativer. Her ser vi frem til at høre nærmere om resultatet af det analysearbejde, som boligministeren har sat i gang.

Vi har meget stor forståelse for, at der ud fra en samfundsøkonomisk synsvinkel er særdeles god grund til at opnå en sæsonudjævning, således at en del af det arbejde, der i dag udføres i sommerperioden, flyttes til vinterperioden. På den måde kan vi undgå flaskehalse og længslidning. Det har vi stor sympati for.

Men jeg vil godt understrege, at vi fra De Konservatives side ikke synes, at løsningen er en afgift på sommerbyggeri eller en decideret fondsopbygning. Der skal findes andre løsninger, der grundlæggende har det udgangspunkt, at byggesektoren selvfølgelig har en egeninteresse i at løse problemet, og at samfundet ud fra samfundsøkonomiske betragtninger ligeledes har en interesse i at løse det.

Som sagt vil vi med spænding afvente udfaldet af det analysearbejde, der er sat i gang, og så skal vi nok tage aktivt del i løsningen. Dog kan jeg ikke lade være med allerede nu at komme med den opfordring til boligministeren at gribe lidt i egen barm. Staten er jo en stor bygherre, både hvad angår nybyggeri, og så sandelig også hvad angår renoveringer, og min opfordring til boligministeren skal være, at staten passende kan gå forrest.

Når eksempelvis Slots- og Ejendomsstyrelsen skal have udført indvendige moderniseringsarbejder, så behøver det jo ikke at foregå i sommerperioden; det kan fuldt lige så godt foregå i vinterperioden. Lad staten være et godt eksempel.

Afslutningsvis vil jeg sige, at det er en flot redegørelse, og der er mange positive ting i den, men jeg savner en grundlæggende prioritering af de indsatsområder, der opremses på side 17 i redegørelsen. Jeg kunne godt frygte, at hvis man går i gang med det hele på én gang og går i hver sin retning på alle indsatsområderne, så kommer der i virkeligheden ikke ret meget ud af det.

Villy Søvnal (SF):

Jeg skal indlede med at kvittere for, at ministeren har lavet en redegørelse i en meget smuk indpakning. Jeg synes, at redegørelsen indeholder mange smukke og meget lyriske formuleringer om Danmark som foregangsland, om